

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 97/04-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. júna 2004 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho a zo sudcov Jána Auxta a Juraja Horvátha v konaní o sťažnosti E. H., bytom R., zastúpenej advokátom JUDr. L. Cs., R., ktorou namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Revúca v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 237/00, za účasti Okresného súdu Revúca, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo E. H. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Revúca v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 237/00 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Revúca p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 237/00 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. E. H. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 Sk (slovom desaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Revúca povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Revúca je povinný uhradiť E. H. trovy konania v sume 8 796 Sk (slovom osemtisíc sedemstodeväťdesiatšesť slovenských korún) na účet advokáta JUDr. L. Cs., R., do jedného mesiaca od doručenia tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 97/04 z 1. apríla 2004 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť E. H., bytom R. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Revúca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 237/00.

Sťažovateľka (v napadnutom konaní v procesnom postavení navrhovateľky) uviedla, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo v jej právnej veci meritórne rozhodnuté.

V sťažnosti sa sťažovateľka domáhala, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhodol, že postupom okresného súdu bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a uložil mu, aby v jej právnej veci konal bez zbytočných prietahov. Zároveň žiadala, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 50 000 Sk.

Predseda okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 320/04 doručeným ústavnému súdu 12. mája 2004, v ktorom sa okrem iného uvádza: „Návrh bol podaný na súd 5. 4. 2000. Dňa 4. 1. 2001 bola navrhovateľka vyzvaná na opravu a doplnenie návrhu a zaplatenie súdneho poplatku. Keďže tak v stanovenej lehote 15 dní neurobila, súd konanie uznesením zo dňa 31. 1. 2001 zastavil. V dôsledku odvolania navrhovateľky proti tomuto uzneseniu súd uznesenie o zastavení konania uznesením zo dňa 9. 3. 2001 zrušil podľa § 210a O. s. p., keď navrhovateľka spolu s odvolaním opravila a doplnila návrh a zaplatila aj súdny poplatok za konanie. Súčasne bol odporca vyzvaný na vyjadrenie sa k návrhu, čo urobil dňa 2. 4. 2001. Toto vyjadrenie bolo zástupcovi navrhovateľky zaslané až dňa 1. 10. 2003. Dňa 16. 10. 2003 navrhovateľka k tomuto vyjadreniu zaujala na výzvu súdu písomné stanovisko.

Vzhľadom na skutočnosti namietané odporcom, súd 20. 10. 2003 urobil dopyt na Jednotu SD Revúca a na základe ich výpovede vyžiadal spis 4 C 387/90 Okresného súdu v Rožňave.

Dňa 3. 2. 2004 bolo vo veci pojednávanie. Spočiatku to vyzeralo tak, že by sa účastníci mohli na pojednávaní aj dohodnúť a uzavrieť zmier, pretože sa dojednali na väčšine položiek. Potom však navrhovateľka sa k jednotlivým položkám nevedela vyjadriť odôvodňujúc to tým, že nie je pripravená na to, aby sa vyjadrovala k zostatkovej hodnote, lebo advokát jej povedal, že má udávať hodnotu, za koľko boli veci zakúpené, a preto k týmto položkám že sa vyjadrí na ďalšom pojednávaní. Keďže účastníci vypovedali veľmi rozdielne najmä ohľadom vkladov v sporiteľni a odpredaja bytu, resp. či niektoré veci patrili do BSM, účastníci požiadali o poskytnutie lehoty na danie návrhov na doplnenie dokazovania.

Pojednávanie bolo preto odročené na neurčito, pričom účastníkom bolo uložené navrhnúť, resp. predložiť určité dôkazy.

Odporca predložil dôkazy dňa 19. 2. 2004, kým sťažovateľka v danej lehote, resp. ani do dnešného dňa neoznámila, či má ešte nejaké návrhy na doplnenie dokazovania a napriek tomu, že jej to bolo uvedeným uznesením uložené, nepredložila ani dôkazy ohľadom mladomanželských pôžičiek (v návrhu na začatie konania uvádza len jednu pôžičku, kým na pojednávaní hovorila o dvoch) a o vkladných knižkách ani neoznámila žiadne bližšie údaje (napr. aspoň o ktorú peňažnú inštitúciu sa jedná, prípadne ďalšie

bližšie údaje, aby tieto dôkazy mohol zabezpečiť súd) a vo vyjadrení úplne zmenila svoj návrh ohľadom vecí patriacich do BSM (napr. podľa návrhu je nábytková stena a sedacia súprava v hodnote 45 000,- Sk, podľa vyjadrenia po pojednávaní len 17 000,- Sk, práčka 6 000,- Sk, resp. 2 000,- Sk, chladnička 5 000,- Sk, resp. 2 000,- Sk).

Vo veci preto súd vytýči nový termín pojednávania, na ktorý zrejme bude musieť predvolať aj svedkov, najmä pokiaľ ide o predaný byt a znovu vypočíta účastníkov k hodnote vecí, keď navrhovateľka svoj návrh úplne zmenila. Takto napr. účastníci sa na pojednávaní už zhodli na tom, aby nábytok do obývacej izby a sedacia súprava boli prikázané navrhovateľke za hodnotu 45 000,- Sk, kým po pojednávaní už navrhovateľka v stanovisku uviedla ako hodnotu týchto vecí len 17 000,- Sk a takto je to aj s ďalšími položkami, ohľadom ktorých boli účastníci na pojednávaní vypočítaní.

Ako takmer všetky veci vyporiadania BSM aj táto vec je pomerne náročná z hľadiska dokazovania.

Je pravdou, že súd ako to vyplýva z vyššie uvedeného prehľadu úkonov, nekonal vo veci vždy bez prieťahov, ale do určitej miery predlžovanie sporu zapríčinila aj sťažovateľka – navrhovateľka ako je to vyššie rozvedené (napr. podanie neúplného návrhu bez zaplatenia poplatku, neopravenie v danej lehote, ale len po zastavení konania, podstatná zmena vyjadrení, nereagovanie na uznesenie súdu ohľadom predloženia dôkazov).

Hlavným dôvodom, prečo k tomuto predlžovaniu dochádza je to, že i keď na tunajšom súde by malo pracovať minimálne 7 sudcov, od roku 1997, kedy súd vznikol, vyjmúc niekoľkomesačné obdobia, kedy tu pracovali 5 sudcovia (z toho 2 novozvolení), na súde pracovali len 4 sudcovia a od 1. 1. 2002 doteraz už len 3 sudcovia (predseda, podpredseda a 1 sudca). Tento stav je úplne nedostatočný, keď nápad vecí je v priemere na 7 až 8 sudcov, preto počet nevybavených vecí sa neustále rapídne stupňuje a situáciu sťažuje aj to, že 2 sudkyne vybavujúce občianskoprávnu agendu prakticky vybavujú spisy z každého druhu agendy (civilné veci, obchodné, starostlivosti o maloletých, exekučné, čiastočne trestné a ďalšie, teda nemožno hovoriť o žiadnej špecializácii) a nie je v našich silách situáciu zmeniť, teda veci vybavovať bez prieťahov, keď na súde je v súčasnosti nevybavených vecí pre nás 3 sudcov na niekoľko rokov. I keď tieto skutočnosti nemajú vplyv na rozhodnutie o tom, či došlo v konaní k prieťahom, uvádzame ich pre objasnenie, z akého

dôvodu k určitým prieťahom došlo. Za akého stavu na súde, aký je, objektívne nie je možné zamedziť zbytočným prieťahom v konaní.

V prípade, že súd rozhodne o tom, že právo sťažovateľky bolo porušené, žiadame znížiť požadované finančné zadosťučinenie, lebo sumu 50 000,- Sk považujeme za neprimerane vysokú vzhľadom aj na správanie navrhovateľky.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Návrh sťažovateľky, ktorým sa domáhala vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) bol okresnému súdu doručený 15. februára 2001. Okrem tohto návrhu sú v spise okresného súdu zdokumentované z hľadiska posudzovania, či došlo k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva, tieto podstatné úkony:

- z výzvy okresného súdu zo 4. januára 2001 vyplýva, že pôvodný návrh na vyporiadanie BSM doručený okresnému súdu 5. apríla 2000 bol sťažovateľke vrátený s tým, že je potrebné ho opraviť, doplniť a zaplatiť súdny poplatok,

- okresný súd uznesením z 31. januára 2001 z dôvodu neopravenia návrhu a nezaplatenia súdneho poplatku konanie zastavil,

- na základe odvolania sťažovateľky z 13. februára 2001 a zaplatenia súdneho poplatku okresný súd uznesenie o zastavení konania zrušil,

- dňa 2. apríla 2001 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie odporcu k návrhu,

- dňa 1. októbra 2003 zaslal okresný súd vyjadrenie odporcu sťažovateľke,

- dňa 16. októbra 2003 bolo okresnému súdu doručené stanovisko sťažovateľky k vyjadreniu odporcu,

- dňa 16. decembra 2003 zákonná sudkyňa určila termín pojednávania na 3. február 2004,

- dňa 3. februára 2004 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že obom účastníkom bolo uložené, aby v stanovenej lehote súdu predložili požadované listiny a navrhli, ktoré dôkazy je vo veci potrebné ešte vykonať,

- požadované vyjadrenie doručil dosiaľ okresnému súdu iba odporca, a to 19. februára 2004.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ (napr. IV. ÚS 59/03), pričom „tento účel možno dosiahnuť zásadne až právoplatným rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (I. ÚS 76/03, II. ÚS 157/02). K vytvoreniu „stavu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (napr. III. ÚS 127/03).

Preto je základnou povinnosťou súdu a sudcu zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3).

1. K právnej a skutkovej zložitosti sporu treba uviesť, že spory o vyporiadanie BSM sú vo všeobecnosti skutkovo zložité. Súvisí to s princípom komplexnosti vyporiadania celého majetku bývalých spoluvlastníkov a s potrebou vykonania rozsiahlejšieho dokazovania. Právna zložitosť je v priamej spojitosti s princípom tejto komplexnosti, ktorý je zvýraznený povinným uplatnením zásad vyporiadania BSM podľa § 150 Občianskeho zákonníka. Uplatňovanie tejto úpravy je však stabilizované v rozsiahlej judikatúre všeobecných súdov, ktorá obsahuje aj jednoznačnú metodiku postupu a prerokovania takých majetkových sporov. Podobné stanovisko k zložitosti konania zaujal okresný súd vo vyjadrení z 10. mája 2004, keď uviedol, že *„Ako takmer všetky veci vyporiadania BSM aj táto vec je pomerne náročná z hľadiska dokazovania“*.

2. Druhým kritériom, na základe ktorého ústavný súd posudzoval, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky konania.

Na jej ťarchu možno pripísať to, že návrh doručený okresnému súdu 5. apríla 2000 vykazoval nedostatky, ktoré bolo potrebné odstrániť, ako aj to, že pri podaní návrhu nezaplatila súdny poplatok, čím si nesplnila poplatkovú povinnosť podľa § 5 ods. 1 písm. a) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), ktorá jej vznikla v zmysle citovaného ustanovenia podaním návrhu. Sťažovateľka tento poplatok nezaplatila ani v lehote určenej vo výzve okresného súdu, v dôsledku čoho okresný súd podľa § 10 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch konanie zastavil. Až na základe tohto rozhodnutia okresného súdu sa sťažovateľka stala aktívnou a v lehote určenej na podanie odvolania proti rozhodnutiu okresného súdu o zastavení konania súdny poplatok zaplatila a podala proti nemu aj odvolanie.

Po zaplatení súdneho poplatku bol opravený a doplnený návrh doručený okresnému súdu 15. februára 2001. Od podania pôvodného návrhu až do podania opraveného návrhu uplynulo viac ako 10 mesiacov, čo ústavný súd vyhodnotil ako zbytočné priesťahy, na vzniku ktorých sa v nie nepodstatnej miere podieľala sťažovateľka. V neprospech sťažovateľky možno pripísať aj to, že nedodržala lehotu stanovenú okresným súdom v uznesení z 3. februára 2004, nedoručila mu (ani dosiaľ) vyjadrenie k návrhu na ďalšie dokazovanie a nepredložila požadované dokumenty. Treba mať na zreteli, že v danom prípade ide o sporové konanie, kde jeho účastníci priamo zodpovedajú za nedostatok aktívnej súčinnosti so súdom a nevykonanie potrebných úkonov (§ 6 OSP).

Ústavný súd na základe uvedeného uzavrel, že aj sťažovateľka svojím správaním prispela k spomaleniu konania, a tým aj k predĺženiu doterajšej doby jeho trvania.

3. Pri hodnotení doterajšieho postupu okresného súdu v namietanom konaní poukazuje ústavný súd na to, že okresnému súdu trvalo deväť mesiacov od podania návrhu 5. apríla 2000, kým zaslal sťažovateľke výzvu na jeho opravu a zaplatenie súdneho poplatku (urobil tak 4. januára 2001), a takmer dva a pol roka, kým zaslal vyjadrenie odporcu k návrhu z 2. apríla 2001 sťažovateľke, ktorej bolo doručené až 1. októbra 2003.

Tieto časové úseky ústavný súd vyhodnotil ako obdobia nečinnosti okresného súdu, ktoré mali výrazný nepriaznivý vplyv na doterajší priebeh konania a na vznik zbytočných prietáhov v ňom.

O nedostatočnej aktivite okresného súdu, pokiaľ ide o jeho postup v konaní svedčí aj skutočnosť, že v doterajšom priebehu konania sa uskutočnilo iba jedno pojednávanie vo veci.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení z 10. mája 2004 uznal, že: „... *súd nekonal vo veci vždy bez prietáhov...*“, pričom ako hlavný dôvod vyvolávajúci zbytočné prietahy uviedol personálne problémy súdu (nedostatočný počet sudcov).

Tieto argumenty ústavný súd nemohol akceptovať, pretože v súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu (napr. I. ÚS 35/03, I. ÚS 179/03) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôže byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v konaní.

Je vecou štátu a organizácie súdov, aby v situácii, keď tomu nebráni žiadna zákonná prekážka, nedochádzalo k zbytočným prietahom v konaní (napr. I. ÚS 64/00, II. ÚS 4/03).

Uvedený postup okresného súdu nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou uloženou mu § 100 ods. 1 OSP tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Vychádzajúc z uvedeného dospel ústavný súd k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní, ktoré je na ňom vedené pod sp. zn. 2 C 237/00, došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom, prikázal mu, aby vo veci konal a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie“.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde vyplýva, že primerané finančné zadosťučinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch. Podľa ods. 5 citovaného zákonného ustanovenia ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 50 000 Sk z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukázala najmä na nervozitu vyplývajúcu podľa jej názoru z neprimerane dlhej doby konania spojenej s právnou neistotou z nerozhodnutej veci.

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia (napr. I. ÚS 15/02, IV. ÚS 84/02).

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva,

ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na celkovú dĺžku konania okresného súdu, ktoré je na ňom vedené pod sp. zn. 2 C 237/00, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu (vrátane podielu sťažovateľky na vzniku zbytočných priet'ahov v konaní), ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 10 000 Sk za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. L. Cs., uplatnených v podaní z 28. októbra 2003. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 ods. 1 písm. a) a c) a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2002, ktorá bola 12 811 Sk. Úhrada bola priznaná v celkovej výške 8 796 Sk za 2 úkony po 4 270 Sk a 2 x 128 Sk režijný paušál (§ 19 vyhlášky).

Úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou tohto rozhodnutia“ rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2004